

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **M. J.**, nar. [datum], státní příslušnost [stát]
bytem [adresa bydliště]

zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2016, čj. CPR-11110-16/ČJ-2013-930310-V238

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 5. 2016, čj. CPR-11110-16/ČJ-2013-930310-V238, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaná“) ze dne 2. 5. 2016, čj. CPR-11110-16/ČJ-2013-930310-V238 (dále též „Napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná jako správní orgán příslušný podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 8. 2013, čj. KRPA-149764/ČJ-2013-000022 (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedla, že Prvostupňové rozhodnutí vychází z toho, že žalobce vyvolal správní řízení o správním vyhoštění porušením povinnosti stanovené v ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., když svým jednáním naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. tím, že pobýval na území České republiky bez platného víza ode dne 12. 4. 2013 do dne 16. 4. 2013. Žalovaná doplnila, že během správního řízení bylo jednání žalobce překvalifikováno na ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 2 téhož zákona. Žalovaná konstatovala, že řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno s odůvodněním, že jednání žalobce nelze považovat za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
3. Žalovaná dále uvedla, že rozhodnutím ze dne 21. 10. 2013, čj. CPR-11110-2/ČJ-2013-930310-V238 (dále jen „Původní rozhodnutí o odvolání“) bylo odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno. Městský soud v Praze však rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, čj. 3 A 114/2013 - 27, Původní rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Z odůvodnění předmětného rozsudku podle žalované vyplývá, že rozhodnutí, přestože bylo vydáno až dne 21. 10. 2013, nezohlednilo nový právní stav, který pravomocně nastal čtyři dny před jeho vydáním, kdy dnem nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013 - 42, ke dni 17. 10. 2013 bylo rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) zrušeno a tímto dnem pozbyla rozhodnutí Ministerstva vnitra i Komise právní moci a zároveň tak přestaly působit právní účinky zamítnutí žádosti o přechodný pobyt.
4. Žalovaná dále poznamenala, že v rámci opětovného prostudování spisového materiálu požádala dne 22. 1. 2016 Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, pracoviště Chomutov o sdělení stavu řízení ve věci žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž dne 2. 3. 2016 obdržela informaci, že poté, co byl Nejvyšším správním soudem dne 25. 9. 2013 zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze a rozhodnutí Komise, byla věc vrácena k novému projednání, přičemž žádost o přechodný pobyt byla opětovně zamítnuta rozhodnutím správního orgánu ze dne 22. 8. 2014, proti kterému bylo podáno odvolání, o kterém Komise rozhodla tak, že odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zamítla, a to s nabytím právní moci dne 17. 12. 2014. Dále bylo žalované sděleno, že proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Praze, již byl usnesením ze dne 28. 1. 2015, čj. 46 A 2/2015 - 18 přiznán odkladný účinek, přičemž řízení o žalobě nebylo dosud skončeno.

5. Žalovaná byla s odkazem na uvedené přesvědčena, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza ode dne 12. 4. 2013 do dne 16. 4. 2013, čímž porušil ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého smí cizinec pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Žalobce tak podle žalované vyvolal předmětné řízení o správním vyhoštění, které bylo správním orgánem prvního stupně zastaveno, tím, že porušil svou právní povinnost, tak jak je uvedeno v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí.
6. Žalovaná konstatovala, že Městský soud v Praze žalované vytýkal nezohlednění právního stavu, který nastal před vydáním Původního rozhodnutí o odvolání. Žalovaná tedy v nyní projednávané věci rozhodovala dle skutkového a právního stavu v aktuální podobě, kdy žádost o přechodný pobyt byla opětovně příslušným správním orgánem zamítnuta dne 22. 8. 2014 a odvolání bylo rozhodnutím Komise ze dne 17. 12. 2014 zamítnuto.
7. Žalovaná s poukazem na § 79 odst. 5 správního řádu, vyhlášku Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. a § 79 odst. 2 správního řádu uvedla, že rozhodnutí o nákladech řízení může být vydáno nejen při skončení řízení, ale také v jeho průběhu, tj. než bude vydáno rozhodnutí ve věci nebo rozhodnutí o zastavení řízení, či než bude rozhodnuto o podaném odvolání. Dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ustanovením § 50 správního řádu, přičemž zjistil porušení zákona č. 326/1999 Sb. ze strany žalobce tím, že pobýval na území České republiky bez platného víza. Skutečnost, že se dopustil protiprávního jednání, je dle žalované spisovým materiálem doložena, byť bylo usnesením ze dne 27. 7. 2013 řízení o správním vyhoštění zastaveno. Žalovaná s odkazem na dříve uvedené podotkla, že po zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti účastníka řízení o udělení přechodného pobytu Nejvyšším správním soudem a následně Komisí, příslušný správní orgán opětovně žádost zamítl, přičemž Komise odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla a rozhodnutí správního orgánu potvrdila. Žalobce se sice domáhal žalobou zrušení předmětného rozhodnutí, přičemž o tomto řízení není v současné době rozhodnuto, žalovaná však v projednávané věci vycházela z pravomocného rozhodnutí Komise, kterým zamítla odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení přechodného pobytu na území České republiky. Žalovaná uzavřela, že se se závěry a zjištěními správního orgánu prvního stupně plně ztotožňuje.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě stručně shrnul předchozí průběh správního řízení a navazujícího soudního přezkumu. Poukazoval na to, že správní orgány odůvodnily v prvním případě svá rozhodnutí tím, že žalobce údajně zavinil zahájení řízení o správním vyhoštění porušením povinnosti. Toto porušení povinnosti mělo spočívat v pobytu na území České republiky bez platného víza. Žalobce však toto tvrzení od počátku rozporoval, neboť je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a tudíž je legitimně oprávněn pobývat na území České republiky v souladu s § 87y zákona č. 326/1999 Sb. Na této situaci nemůže podle žalobce změnit ničeho ani rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o přechodný pobyt, neboť toto rozhodnutí je nezákonné. Žalobce doplnil, že jeho názor byl následně – po vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Prvostupňového rozhodnutí – explicitně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 30/2013, kterým bylo mimo jiné rozhodnuto tak, že se rozhodnutí Komise čj. MV-38472-3/SO-2012 ze dne 25. 6. 2013 ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Dle žalobce se Nejvyšší správní soud ztotožnil s tím, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt bylo nezákonné se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro oprávněnost pobytu žalobce na území České republiky v inkriminovaném období od 25. 6. 2012 do 17. 10. 2013. Žalobce uvedl, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu má pochopitelně účinky *ex tunc* a žalobce tedy – jako ostatně po celou dobu tvrdil – nemohl ve vytykané době pobývat na území ČR neoprávněně, a tedy v žádném případě nezavdal příčinu porušením povinnosti k zahájení správního řízení. Žalobce zdůraznil, že výše specifikované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo vydáno již dne 25. 9. 2013 (doručeno 17. 10. 2013), přičemž Původní rozhodnutí o odvolání bylo vydáno až téměř o měsíc později, tedy 21. 10. 2013.

9. Žalobce dále poukázal na to, že Městský soud v Praze následně ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 3 A 114/2013 nejenže zrušil Původní rozhodnutí o odvolání, ale taktéž se v odůvodnění rozsudku jednoznačně argumentačně přiklonil ve všech klíčových bodech na stranu žalobce. Žalovaná dle žalobce následně opětovně projednala jeho odvolání a opětovně je zamítla s argumentací, že se žalobce údajně dopustil protiprávního jednání, když pobýval na území České republiky neoprávněně. Svě rozhodnutí žalovaná podle žalobce odůvodnila tvrzením, že rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu sice bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno, nicméně následně bylo ve věci opětovně rozhodnuto tak, že se přechodný pobyt žalobci neuděluje.
10. Žalobce namítl, že argumentace žalované je zcela v rozporu s předchozím rozhodnutím soudu v identické právní věci, respektive se závazným právním názorem soudu, a Napadené rozhodnutí označil za nezákonné.
11. Žalobce v tomto směru zdůraznil, že rozhodnutí o zamítnutí přechodného pobytu bylo vydáno jednoznačně později, než se žalobce údajně nacházel na území České republiky neoprávněně a tedy žalobce v době údajného spáchání takového přestupku měl jednoznačně právo v souladu s § 87 písm. y) zákona č. 329/1999 Sb. na tzv. překlenovací štítek se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro posouzení oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky v předmětné době.
12. Současně namítl, že (jak dle žalobce sama žalovaná explicitně uvádí v Napadeném rozhodnutí), žalobce brojil proti dle jeho názoru dalšímu zjevně nezákonnému rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu správní žalobou, které byl přiznán odkladný účinek, opět se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky.
13. Žalobce shrnul, že se již od doby podání žádosti o přechodný pobyt z důvodu sloučení rodiny s občanem České republiky nacházel na území České republiky kontinuálně oprávněně, protože do dnešního dne za několik let nebyly schopny správní orgány vydat ve věci meritorní rozhodnutí, které by nebylo zrušeno soudem, přičemž aktuální žalobě byl přiznán odkladný účinek, na základě kterého je opět žalobci vydáváno tzv. osvědčení o oprávněnosti pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém stručném vyjádření k žalobě ze dne 9. 6. 2016 uvedla, že v posuzované věci nepochybila, přičemž respektovala názor Městského soudu v Praze, který Původní rozhodnutí o odvolání zrušil z důvodu, že dnem nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu pod čj. 6 As 30/2013 - 42 ke dni 17. 10. 2013 pozbyla rozhodnutí Ministerstva vnitra i Komise právní moci a přestaly zároveň působit právní účinky zamítnutí žádosti o přechodný pobyt. Žalovaná konstatovala, že žádost o přechodný pobyt žalobce byla opětovně zamítnuta rozhodnutím správního orgánu ze dne 22. 8. 2014 s nabytím právní moci dne 17. 12. 2014. Jak dle žalované vyplývá ze sdělení správního orgánu příslušného ve věcech pobytu cizinců na území České republiky, žalobce nebyl oprávněn na území České republiky pobývat, a proto žalovaná přistoupila k vydání Napadeného rozhodnutí. Žalovaná měla za to, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i Komise nabylo právní moci a tudíž působí právní účinky zamítnutí žádosti o přechodný pobyt.
15. K přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt žalovaná poznamenala, že *„usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2015, kterým byl přiznán odkladný účinek žalobě je žalobce oprávněn pobývat na území České republiky, tímto však nevzniklo oprávnění k pobytu v období od 12.04.2013 do 16.04.2013, které bylo žalobci vytýkáno v rámci vedeného řízení o správním vyhoštění“*.

V. Replika žalobce

16. Žalobce v podané replice ze dne 21. 6. 2016 s argumentací žalované nesouhlasil. Odkázal na žalobní argumentaci, která dle jeho přesvědčení tvrzení žalované jednoznačně vyvrací. I pokud tomu tak nebylo, i v takovém případě by bylo tvrzení žalované dle žalobce nesprávné, a to s odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, kterým bylo výše specifikované žalobě proti rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu vyhověno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce doplnil, že již dne 8. 12. 2010 podal u tehdy věcně příslušného správního orgánu žádost o povolení k přechodnému pobytu a od této doby se nachází na území České republiky zcela prokazatelně a jednoznačně v souladu s právními předpisy, neboť tato žádost byla sice opakovaně (dokonce třikrát) správními orgány pravomocně zamítnuta, nicméně vždy byla tato rozhodnutí jako nezákonná zrušena a žalobce tedy nejen v inkriminovaném období vytýkaném žalovanou, ale po celou dobu více než pěti a půl roku, pobývá na území České republiky legálně/oprávněně a neporušuje žádné právní předpisy.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

18. Soud předesílá, že podstatou sporu mezi účastníky je okolnost, zda žalobce vyvolal řízení o správním vyhoštění, které bylo posléze zastaveno, porušením právní povinnosti, a zda mu tedy bylo možno v režimu § 79 odst. 5 správního řádu uložit povinnost paušální náhrady nákladů správního řízení.
19. Ze správního spisu vyplývá, že řízení o správním vyhoštění žalobce zastavil správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 27. 7. 2013, čj. KRPA – 149764/ČJ-2013000022, přičemž na toto rozhodnutí bezprostředně navazuje Prvostupňové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 8. 2013, v němž správní orgán prvního stupně uložení povinnosti paušální náhrady nákladů řízení o správním vyhoštění, jež bylo zastaveno, zdůvodňuje tím, že žalobce vyvolal toto správní řízení, neboť pobýval na území České republiky bez platného víza v období od 12. 4. 2013 do 16. 4. 2013. Správní orgán prvního stupně založil Prvostupňové rozhodnutí na závěru, že žalobce vyvolal správní řízení o správním vyhoštění porušením povinnosti stanovené v ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., když svým jednáním naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. tím, že pobýval na území České republiky bez platného víza ode dne 12. 4. 2013 do dne 16. 4. 2013. Správní orgán prvního stupně přitom v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí poukázal na to, že jednání žalobce bylo překvalifikováno na ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 3 téhož zákona, přičemž řízení o správním vyhoštění bylo dne 27. 7. 2013 zastaveno. Jak poukázala žalovaná, stalo se tak s odůvodněním, že jednání účastníka řízení nelze považovat za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
20. Soud pro přehlednost připomíná, že při vydání Původního rozhodnutí o odvolání žalovaná svůj závěr o naplnění podmínek pro postup podle § 79 odst. 5 správního řádu spočívající v úsudku o tom, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza, opírala o rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2012, čj. OAM-76-20/PP-2011, kterým byla žalobci zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.
21. Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutí Komise ze dne 25. 6. 2013, čj. MV-38472-3/SO-2012, kterým bylo odvolání žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra zamítnuto a kterým bylo toto rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrzeno, bylo posléze zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013 - 42, který nabyl právní moci dne 17. 10. 2013. Citované rozhodnutí Komise zrušil Nejvyšší správní soud pro vady správního řízení spolu s rozsudkem Krajského soudu v Praze, kterým byla žaloba podaná proti tomuto správnímu rozhodnutí zamítnuta. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení před Komisí došlo k vadě spočívající v tom, že skutková podstata, z níž Komise vycházela, byla v rozporu se spisem, resp. že při jejím zjišťování byl porušen správní řád způsobem, který ovlivnil zákonnost správního rozhodnutí.
22. Městský soud v Praze dále připomíná, že svým rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, čj. 3 A 114/2013 - 27, zrušil Původní rozhodnutí o odvolání právě s poukazem na to, že žalovaná při zamítnutí odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí ve věci úhrady nákladů řízení o správním vyhoštění vycházela z rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, které však bylo 4 dny před vydáním rozhodnutí žalované pravomocně zrušeno shora označeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

23. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaná po zrušení Původního rozhodnutí o odvolání soudem v rámci dalšího řízení požádala přípisem ze dne 22. 1. 2016, čj. CPR-11110-13/ČJ-2013-930310-V238, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky Chomutov o sdělení stavu řízení ve věci žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Přípisem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení metodiky ze dne 1. 3. 2016, čj. MV-33861-2/OAM-2016 bylo žalované sděleno, že poté, co byl Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013 - 42, zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze a rozhodnutí Komise, byla věc vrácena k novému projednání, přičemž žádost o přechodný pobyt byla opětovně zamítnuta rozhodnutím správního orgánu ze dne 22. 8. 2014, proti kterému bylo podáno odvolání, o kterém Komise rozhodla tak, že odvolání zamítla, a to s nabytím právní moci dne 17. 12. 2014. Dále bylo žalované sděleno, že proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Praze, již byl usnesením ze dne 28. 1. 2015, čj. 46 A 2/2015 - 18 přiznán odkladný účinek, přičemž řízení o žalobě nebylo dosud skončeno a cizinec je tedy oprávněn na území České republiky pobývat.
24. Žalovaná posléze v odůvodnění Napadeného rozhodnutí založila svůj závěr o naplnění podmínek pro postup podle § 79 odst. 5 správního řádu spočívající v úsudku o tom, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza ode dne 12. 4. 2013 do dne 16. 4. 2013, na okolnosti, že žádost o přechodný pobyt byla opětovně příslušným správním orgánem zamítnuta rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, čj. OAM-76-60/PP-2011, potvrzeným rozhodnutím Komise ze dne 17. 12. 2014, čj. MV-134336-3/SO/sen-2014.
25. Žalobce především namítal, že proti těmto dle jeho názoru zjevně nezákonným rozhodnutím o neudělení přechodného pobytu brojil správní žalobou, které byl přiznán odkladný účinek, a to se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky. Trval na tom, že se již od doby podání žádosti o přechodný pobyt z důvodu sloučení rodiny s občanem České republiky nacházel na území České republiky kontinuálně oprávněně, protože správní orgány nebyly za několik let schopny vydat ve věci meritorní rozhodnutí, které by nebylo zrušeno soudem, přičemž poslední žalobě byl přiznán odkladný účinek, na základě kterého je opět žalobci vydáváno tzv. osvědčení o oprávněnosti pobytu.
26. Soud je nucen žalobci přisvědčit, že ač bylo žalované v rámci shromažďování podkladů pro vydání nového rozhodnutí o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí ministerstvem vnitra sděleno, že nové rozhodnutí Komise ve věci zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu napadl žalobce žalobou, které byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2015, čj. 46 A 2/2015 - 18, přiznán odkladný účinek, v důsledku něhož je žalobce nadále oprávněn na území České republiky pobývat, žalovaná od uvedené skutkové okolnosti odhlédla a Napadené rozhodnutí bez dalšího opřela o zjištění, že žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu byla opětovně zamítnuta.
27. Soud připomíná, že podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „*se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*“. Platí tedy, že veškeré právní účinky (tj. především vykonatelnost a jiné právní následky) žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu se přiznáním odkladného účinku pozastavují, a to až do skončení řízení o podané žalobě.
28. Odůvodnila-li tedy žalovaná Napadené rozhodnutí (aplikaci § 79 odst. 5 správního řádu) výlučně poukazem na opětovné zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

k přechodnému pobytu, odhlédla zcela od důsledků spojených dle § 73 odst. 3 s. ř. s. s přiznáním odkladného účinku žalobě, kterou žalobce proti uvedeným rozhodnutím správních orgánů ve věci povolení k přechodnému pobytu brojil, a to přesto, že byla ministerstvem na přiznání odkladného účinku podané žalobě upozorněna.

29. Žalovaná se přitom s touto skutkovou okolností nijak nevypořádala. Napadené rozhodnutí pak nezaložila na žádné jiné úvaze, než na existenci právních účinků postrádajícího nového rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu. Závěry o aplikaci § 79 odst. 5 správního řádu o žádnou jinou okolnost neopřela a omezila se výlučně na konstatování opakovaného zamítnutí žádosti žalobce o udělení předmětného pobytového oprávnění.
30. Žalovaná tak zatížila Napadené rozhodnutí podobnou vadou, kterou jí soud vytkl již ve vztahu k Původnímu rozhodnutí o odvolání, neboť i v nyní posuzovaném případě nedostatečně zohlednila skutkový stav v době vydání Napadeného rozhodnutí. Zatímco v případě Původního rozhodnutí o odvolání žalovaná nezohlednila, že k datu vydání jejího rozhodnutí bylo správní rozhodnutí, o které žalovaná své meritorní závěry opírala, pravomocně zrušeno, v případě nyní Napadeného rozhodnutí žalovaná zcela odhlédla od toho, že účinky, které žalovaná s novým rozhodnutím Komise ve věci zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky spojovala, byly usnesením Krajského soudu v Praze odloženy do vydání rozhodnutí tohoto soudu o nové žalobě žalobce.
31. Pokud pak žalované argumentovala, že ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2016, čj. MV-33861-2/OAM-2016, vyplývalo, že žalobce nebyl oprávněn pobývat na území České republiky v období ode dne 25. 6. 2012 (ode dne nabytí právní moci původního rozhodnutí Komise do 10. 5. 2013 (kdy byl Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 6 As 30/2013 přiznán odkladný účinek podané kasační stížnosti), soud podotýká, že uvedené stanovisko ministerstva nereflexuje skutečnost, že předmětné rozhodnutí Komise bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 30/2013 - 42 zrušeno jako nezákonné a nelze o ně proto opírat závěr o absenci oprávnění žalobce pobývat na území České republiky.
32. Soud přitom nad rámec nezbytného odůvodnění doplňuje, že i nové rozhodnutí Komise, o které žalovaná v odůvodnění nyní Napadeného rozhodnutí opírala závěr o tom, že žalobce řízení o správním vyhoštění vyvolal porušením jemu uložené právní povinnosti, bylo posléze zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, čj. 46 A 2/2015 - 46, a věc byla opětovně vrácena Komisi k dalšímu řízení.
33. V daném případě tedy soud shledal, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná ze shora soudem podaných důvodů zatížila Napadené rozhodnutí vadami, pro které je bylo nutno postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit, a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.
34. V dalším řízení žalovaná v souladu s výše uvedeným znovu posoudí otázku aplikace § 79 odst. 5 správního řádu na případ žalobce a ve svých závěrech zohlední skutkový a právní stav účinný v době vydání jejího nového rozhodnutí.
35. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v odměně za 3 úkony právní služby (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba, replika] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), zvýšené o částku připadající na 21%. DPH, tedy o 2 142 Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení celkem 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.